

KAPITOLA 5

HŘBITOV JE RADNO OBCHÁZET OBJEVIT

Alžběta se podívala k altánu a uviděla v poletujícím sněhu stát Norbridge s Jacksonem.

„Slečna Somersová!“ zvolal Jackson. Měl na sobě jasně červený kabát ve stejné barvě jako uniforma hotelového poslíčka a na hlavě posazený malý kulatý klobouček. Když se ho Alžběta rozběhla obejmout, honem k ní natáhl paže. Jackson byl jednoznačně ten nejochotnější a nejveselejší člověk, jakého vloni ve Winterhousu potkala, a také věděla, že mu Norbridge bezvýhradně důvěřuje.

„Jacksoně!“ vykřikla. „Tak ráda vás vidím!“

Jackson kývl k Norbridgeovi. „Nemohl jsem nechat pana Fallse jít domů pěšky,“ řekl a kývl také k Alžbětě: „Ani vás. Pochopil jsem, že s námi teď nějakou dobu zůstanete.“

Alžběta mu honem vypověděla, jak strašně se jí stýskalo a jak je šťastná, že se mohla vrátit – a teď ve Winterhousu dokonce i zůstat.

„Našla jsi nějaké zajímavé knihy?“ otázal se Norbridge.

„Ten obchod je vážně zvláštní,“ řekla Alžběta a přepadla ji příjemná myšlenka, že teď do něj může zajít, kdykoli se jí zachce, přestože jí prodavač naháněl hrůzu.

Jackson se podíval k obloze. „Měli bychom to probrat po cestě zpátky do Winterhousu, slečno Somersová. Když pojedeme hned, snad ještě utečeme té bouřce, co se blíží.“

Nasedli do malého modrého auta a vyjeli z centra Havenworthu. Alžběta si chtěla povídat o Winterhousu a knihkupectví a knize, kterou tam objevila, ale zrovna když se chystala začít, Norbridge ukázal z okna na nízkou cihlovou budovu vedle zasněženého pole.

„Tvá škola,“ řekl. „Kde je ředitelem profesor Fowles.“

Byla to hezká, upravená budova s úhlednými řádkami oken. Alžbětina stará škola v Drere byla postavená z betonu a vypadala jako malé vězení. Někteří učitelé byli sice docela příjemní a knihovnice se k ní chovala vysloveně mile, ale Alžběta se obvykle držela stranou a těšit se na hodiny nebo si najít bližší přátele bylo pro ni hodně obtížné. Žila v nejošuntější domě u nejchudších lidí v Drere – a kromě toho byla v jednom kuse zahloubaná do knížek –, což ji oddělovalo od ostatních.

V posledním roce se cítila tak osaměle jako ještě nikdy. Přes to všechno si teď připustila krátký záblesk optimismu a naděje, že nový začátek v nové škole bude přesně tím, co potřebuje.

„Momentálně jsou samozřejmě prázdniny,“ pokračoval Norbridge. „Vyučování začne zase po Novém roce – i s tebou.“

Alžběta si za jízdy pozorně prohlížela cihlovou budovu.

„Myslíte, že se vám tam bude líbit, slečno Somersová?“ zeptal se Jackson.

„Myslím, že ano,“ odpověděla, ale potom ji něco napadlo. Představila si sama sebe, jak stejně jako v Drere nemá v nové škole žádné kamarády, jak se opět, jako vždycky, cítí osamělá a přehlížená. *Co když tam vůbec nezapadnu?* zhrozila se.

„Chodí tam hodně dětí, Norbridgi?“

„Vždycky jde o kvalitu, ne o množství!“ řekl. „Havenworthská akademie je spíše malá, ale je to fantastické místo. Chodil tam i Jackson a nemohl si to vynachválit.“

Jackson se zasmál, bez zjevného důvodu zatroubil na klakson a zatočil na silničku, která začala stoupat do kopce nad Havenworth.

Nato Alžběta spustila nekonečnou řadu otázek na Winterhouse – jestli bude mít svůj vlastní pokoj („Zatím půjdeš zpátky do pokoje 213,“ odpověděl Norbridge, „ale po prázdninách ti seženeme něco trvalejšího.“), jestli do školy jezdí autobus („Ano, každé ráno přesně v 6.52,“

upřesnil Jackson.) nebo jestli bude moct pomáhat Leoně v knihovně tak často, jak si bude přát („Kdybych ti to nedovolil, Leona by mi nedala chvílku pokoj,“ vysvětlil Norbridge, „takže ano.“). Potom už jen seděla a mlčky se dívala na svůj zápisník. Návratu do Winterhousu se nemohla dočkat, ale přesto se jí nedařilo vyhnat z hlavy Grimesovu knihu a kapitolu o ambigramech a Marcuse Q. Hiemse. Bylo totiž znepokojivým faktem, že Marcus a jeho žena po porážce Gracelly v knihovně zmizeli neznámo kam.

„Dokázal jsi zjistit, co se stalo s Hiemsovými?“ zeptala se Norbridge.

Oba pánové chvílku mlčeli, potom se Norbridge podíval na Jacksona a ten s našpulenými rty pohlédl na Alžbětu do zpětného zrcátka.

„Pan Hiems už není mezi námi,“ pronesl tiše Jackson.

Alžběta přemýšlela o jeho slovech a rychle pochopila, co znamenají. „Myslíte napořád?“